

X Ètica d'un policia

Els nens acostumen a admirar la figura del policia: juguen a fer de policies, a emmanillar els lladres i empaitar els dolents. Fins i tot consideren que és legítim que la policia pegui. En certes professions –com la de mestre o metge– hi ha qui defensa l'argument que caldria passar per una prova d'accés aptitudinal, o sigui, saber del cert si una persona té aptituds per assumir amb plenitud aquestes profes-

sions, en especial des d'un punt de vista deontològic. Ser policia hauria de presuposar una ètica irreprotxable perquè la seva funció té a veure amb la defensa de les persones des d'un punt de vista social i legal. És esfereïdor pensar que l'abús de força pugui arribar a matar una persona. Quins homes i dones policies tenim? Només es mesuren per l'alçada, la força i l'agressivitat? La policia, ja sigui nacional, autonòmica o local, ha de vetllar

per un tarannà crític i de confiança. Quan un nen et pregunta com és que un policia pot ser dolent és quan es fa evident un problema de fons que té a veure amb l'ètica, o sigui, saber diferenciar el bé del mal. Jo li dic al meu fill que segur que hi ha polícies bons, però ell se n'ha anat a dormir amoïnat pels que no ho són. Avui, malauradament, ha après a desconfiar de la policia.

TONI GIMÉNEZ

Cardedeu